

така в фатален край? . . . Понекога човек става такава жалка играчка на събитията.

Помня аз и ще помня още дълго време тоя фатален ден. В къщи немаше никой. От как предивременно смърта грабна жена ми, моя дом сякаш запусия. Децата ми след спрочните изпити беа за неколко дни при сестра ми в село. Беше тогава един мокър и мрачен ден. Ржмеше студен джж, който постепенно се обжрна в суграшица. Ледените и дребни топчета се изсилваха като сжчми по прозорците и покрива. Понекога тжжно извиваше ветжра и клатеше мокрите и почернели клоне на двата салкжми отвжя. Още по-печално шушниха изсжхналите по тех отдавна листенца.

От половин час вече аз бех в къщи и изпитвах мъката на самотния човек. Не можах да се наобедвам. Аз избегвах дори среци с познати и подозрително поглеждах всеки минувач. Желанието ми бе по-скоро да бжда в къщи. Дали защото предния ден аз сам бех изявил желание тя да дойде пак? . . . И до сега немога да си обясна какво в сжщност аз, възрастен човек, очаквах от това момиче. Отговора на тоя въпрос никога не е бил по силите ми. Аз усещах вече една насжща потребност да виждам това момиче. Оная страшна пустота в душата ми сякаш се запжлняше с нещо. Ето повжрхния отговор на тоя въпрос.

Докато се измжчвах в очакване, портата слабо скржцна и тя влезе в двора. Нещо затрепера в гжрлите ми щом се мерна край прозореца нейната фигура. Подобно на човек отдавна свикнал с посещенията на моя дом, тя се вмжкна в стаята пжргаво и весело. Сжс себе си тя внесе отвжн струя от свежия въздух и нещо ободряващо душата. Тя пжргаво сне шапката си и с една чудна фамилиарност ми подаде ржка. В очите ѝ светеха радоста и надеждите на младия човек. По лицето ѝ бе разляна една тжнка и свежа руменина. Изобщо след като тя постжпи на работа лицето ѝ немаше вече онзи измжчен вид. „Виж, колко скоро младоста се прощава с нещастията“ помислих си аз като я видех такава. Тя устреми в мен немирен и дяволит поглед? . . . Аз силно стиснах нейната топла и мека ржчица. Тя срамежливо и дяволито сне поглед надолу и по лицето ѝ като да се мерна доволство. „А, значи, може“ мина през ума ми нечистата мисля. И веднага онзи сжщи демон на изкушението забесня у мен сжс страшна сила . . . Леко и приятно зашемедяване ме обзе и аз като да политнах. С една младежка и чудна смелост, след това, аз сграбих в обятията си това мило момиче. И жадно впих устни в нейните влажни и полуотворени сякаш от изненада устни . . . Това беше само един момент на бла-